

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

ANIMI AFFECTIONIBUS.

THE STATE OF NEW YORK

IN SENATE

JANUARY 18, 1881

REPORT OF THE

COMMISSIONERS OF THE LAND OFFICE

FOR THE YEAR 1880

ALBANY: J. B. LEECH, STATE PRINTER, 1881.

PRINTED BY J. B. LEECH, STATE PRINTER, ALBANY, N. Y.

DISSERTATIO MEDICA:
INAUGURALIS,
DE
ANIMI AFFECTIIONIBUS:

QUAM,
ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S.S.T.P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,
Et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRÆLEGIIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

JACOBUS CHEW,
ANGLO-BRITANNUS.

SOCIETAT. MED. EDIN. SOC. EXTRAORD.

— totamque infusa per artus
Mens agitat molem, et magno se corpore miscet.—VIRG. Æn. lib. vi.

Και πάλιν το περί τας λύπας ἡ ψυχὴ κατὰ ταῦτα διὰ τοῦ πολ-
λῆς ἰσχύος κακίαν. PLATONIS TIMÆUS.

Ad diem 12 Septembris, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

CUM PRIVILEGIO.

TYPIS GEORGII MUDIE ET FILII.

ANIMI AFFECTIONIBUS:
DE
INVAGURALIS
DISSERTATIO MEDICA

ANNUNTIUM NUMERO
D. GEORGI BAIRD, S.T.D.

PROGRASSU DOCTORIS
ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM
ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM

FACTIBUS
ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM
ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM

ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM
ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM

ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM
ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM

ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM
ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM

ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM
ACADEMIAE SCIENTIARUM ACADEMIAE DOCTORUM

PATRI SUO CARISSIMO

Ob multa beneficia,

Quæ, toto vitæ tenore,

Summo amore,

In se contulerit:

NECNON

JOANNI HULL, M. D.

Præceptori suo amplissimo,

Hominum optimo,

Apud Blackburn,

In Lancastriæ comitatu,

Medicinam feliciter exercenti:

DENIQUE

Viris clarissimis

ANDREÆ DUNCAN,

JACOBO GREGORY,

ET

ALEXANDRO MONRO,

Quorum Medicinæ peritiâ,

Morbo gravissimo affectus,

Mirandum in modum,

Morti ereptus esset;

Hæc studiorum primitias,

Perexiguum grati animi testimonium;

D. D. Cq.

AUCTOR.

TABLE OF CONTENTS

OF THE

PROCEEDINGS

OF THE

COMMISSIONERS

OF THE

JOHN HULL, M.D.

PROCEEDINGS OF THE

COMMISSIONERS

OF THE

JOHN HULL, M.D.

PROCEEDINGS OF THE

COMMISSIONERS

OF THE

ANDREW DUNCAN

JACOB GREGORY

ET

ALEXANDER MONRO

OF THE

COMMISSIONERS

OF THE

JOHN HULL, M.D.

PROCEEDINGS OF THE

COMMISSIONERS

OF THE

JOHN HULL, M.D.

NUNC age, quæ moveant animum res, accipe et unde,
Quæ veniunt, veniant in mentem, percipe paucis.
Principia hoc dico, rerum simulacra vagari
Multa modis multis in cunctas undique parteis
Tenuia, quæ facile inter se junguntur in auris,
Obvia cùm veniunt, ut aranea bracteaque auri
Quippe etenim multo magis, hæc sunt tenuia textu,
Quàm quæ percipiunt oculos, visumque laceffunt :
Corporis hæc quoniam penetrant per rara cientque
Tenuem animi naturam intus sensumque laceffunt,

T. LUCRETI, *De Rerum Natura*, Lib. IV,

ERRATA.

In p. 4, l. 13, *pro* observendum, *lege* observandum

In p. 8, l. 13, *pro* Philosophia, *lege* Philosophiæ

In p. 19, l. 9, *pro* facutatibus, *lege* facultatibus

In p. 31, l. 16, *pro* curuandi, *lege* curandi

In p. 34, l. 9, *pro* conditione *lege* conditioni

In p. 35, l. 2 in nota, *pro* salvusque, *lege* salusque

In p. 40, l. 15 in nota, *pro* naurrationem *lege* nar-
rationem

In p. 49, l. 16, dele cum

In p. 54, *pro* Βλαπτη *lege* Βλαπτη

DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
ANIMI AFFECTIONIBUS.

PROËMIUM.

I. **M**ENS humana, rerum omnium creatarum pars nobilissima, similitudine ad munificum Orbis terrarum Creatorem proximè appropinquat.

De mente humanâ, animique affectibus non convenire inter auctores nemo ignorat ; an facul-

tates animi a cerebro seu materiâ, five aliquo materiâ non constante, pendeant, hæud constat. Multa argumenta ad singulas scriptorum opiniones firmandas in medium prolata sunt, de quorum unoquoque verba pauca facere mihi in animo est.

II. Quamvis morbi corporis artem medicam sæpe fallunt, tamen mente turbatos morti eripere, eorum angores sublevare, animo oblectamento non esse non potest. Corporis morbi sané graves, multo autem graviora sunt mala animi.—Nam tristi animo laborantes nullâ voluptate delectantur, et omnia vitæ solatia spernunt, eorumque affectiones denique immedicabiles evadunt.

Chemiæ theoria modò in lucem edita ægris forsàn olim proderit, et experimenta a Doctore Beddoes nupèr instituta benè merentur de medicis; nondum vero aliquid usui utile comperisse
mihi

mihi videtur ; et an ejus remedia his affectionibus, quæ præcipue curæ mihi sunt in hac dissertatione, salubria sint, dubito.

III. Propter difficultatem rei, ut quæ adhuc in obscuro latet, me aliquid lucis allaturum non in spem venio. Sed observationes aliorum fideliter seligemus, selectas professorum hujus almæ academïæ indulgenti judicio subiciemus.

LONGÆ

Ambages, sed summa sequar fastigia rerum:

VIRGIL.

IV. In hac re investigandâ, igitur, in sex partes eam dividere visum est.

1mo, De quibusdam facultatibus mentis sanæ differemus.

2do,

2do, De naturâ et diversitate animi affectuum.

3tio, De constitutionibus ad affectiones mentis opportunos facientibus.

4to, De causis morbidum mentis statum inducentibus.

5to, De cadaverum sectione, mutationem mentis facultatum, per vitium cerebri indicante.

6to, De remediis affectionibus mentis tum occurrentibus, tum medentibus.

V. Priusquam primam partem ingrediamur observandum est, functiones nonnullas a principio vitali, nonnullas a principio sentienti pendere. Distinctio enim certe instituenda est, ut bene quidem illustrat clar. Doctor Duncan, inter principium vitale quod vegetabilia æque ac animalia

DE ANIMI AFFECTIONIBUS. 3

animalia possident, et principium sentiens quod animalibus proprium est.

VI. An principium vitale a nervis pendeat, incertum est; sed muscularem motum a nervis pendere, nemo, cui experimenta illustris Professoris Monro, et ingeniosi Doctoris Fowler innotescunt, inficias ibit.

VII. Nervi non inveniuntur in plantis, hæ tamen principium irritabile seu vitale habent; et plurima animalia per hyemem vitam torpida degunt, nullam vim nervosam ostendunt, quibus tamen principium vitale est*.

PARS I.

* Cum hæc scripsissemus, liber de vita animali editus est, auctore ingenioso Herdman, cujus verba hæc sunt:
“The phenomena of life in the human species have
“been attributed to the union of an immaterial substance to the corporeal frame. It is not intended here,
“to deny the existence of soul or spirit, whether purely
“immaterial or otherwise; but we cannot admit that
the

PARS I.

VIII. Quomodo animi facultates, si fanos respicias, a corpore vel cerebri structurâ pendeant, quam

“ the animal life in the human species is produced by
 “ the presence of such a distinct substance, because we
 “ observe the same species of life, the same animal func-
 “ tions possessed by the inferior orders of the animal
 “ kingdom. Something analogous to animal life is also
 “ sufficiently obvious in the vegetable kingdom, though
 “ in a lower degree : and no one, it is presumed, will
 “ be inclined to suppose the existence of spirit in vege-
 “ tables.” Et alio loco ait : “ The most distant notion
 “ that we can obtain of life, perhaps, is, that it is a
 “ state produced in organized bodies, by the operation
 “ of certain agents. Mere organic structure is not
 “ sufficient to account for the phenomena of life ; it is
 “ necessary that this organized matter should be acted
 “ upon by powers suited to its nature and structure,
 “ by which its sensations are awakened, and every part
 “ is excited to action.” Herdman on the Causes and
 Phenomena of Animal Life, pp. 4. 7, 8.

Sed hic auctor vitæ naturæ explicationem levi tantum brachio tractavisse mihi videtur, et hanc rem semper nos latituram verisimile est.

DE ANIMI AFFECTIONIBUS.

7

quam brevissime expediemus. Facultates, de quibus agemus, sunt, Sensatio, Perceptio, Memoria, Imaginatio, Judicium, Conscientia et Volitio.

IX. *Sensatio*.—Oritur a cerebri mutationibus, si, stimulo instrumento sensûs admoto, communicatio per nervos inter instrumentum sensûs et cerebrum salva est; nervi ligati motui musculari officiant. Secto vel compresso nervo, nulla sensatio fit in homine. Sed illustris Monro observavit, ranam, capite abscisso, aliquamdiu posse saltare, sed lumborum vertebrae separatis, motum non fieri posse. Hinc sensatio est effectus instrumentorum sensûs per quæ ad cerebrum communicatur. An sensatio penitus a cerebro pendeat, ignoratur. Sunt qui existimant motus in sensorio per instrumenta sensûs excitatos causas sensationis tantum pro re nata esse, sed per intellectum spiritum produci. Sic mutatio in-

strumenti

§ DISSERTATIO MEDICA

strumenti sensûs sensationis causa est, vel hic effectus a mente per cerebrum et nervos oritur.

X. Quum instrumenta visûs, auditûs, olfactûs, &c. sint perdita, impressio luminis, soni et odoris nullam sensationem excitat; tametsi memoria rerum antè actarum manet.

XI. *Perceptio* est tantum mentis sensatio ab actione rerum externarum*. Priusquam aliquam rem rectè intelligamus, instrumenta sensus afficiuntur, quæ deinceps cum sensorio communicant. Scriptor haud parvi nominis in libro de Elementis Philosophia his utitur verbis. "Certain impressions produced on our organs of sense by external objects, are followed by corresponding sensations, and these sensations (which have no more resemblance to the qualities of matter, than the words of a language have

* Locke on the Human Understanding, Vol. 1, chap 2, p. 13.

DE ANIMI AFFECTIONIBUS. 9

have to the things they denote) are followed by a perception of the existence and qualities of the bodies by which the impressions are made; that all the steps of this process are equally incomprehensible*, &c.

Reid† porro observat. “Sensation only supposes a sentient being, Perception implies an immediate conviction and belief, one is the sign, the other the thing signified.”

XII. *Memoria*.—Post sensationem et perceptionem hæc facultas, quæ idearum associatio est, videtur, ordine sensationum suprâ relatarum, sed minus vivide revertens.

XIII. Cum duæ res sæpè simul menti adfuerint; una alteram in memoriam revocat‡. Me-

B

moria

* Stewart's Elements of Philosophy, p. 90.

† Intellectual Powers of Man, p. 233.

‡ Stewart's Philosophy Introduction, p. 7.

moria ab attentione et cogitatione magna ex parte pendet, sed a variis causis perditur.

Hunc effectum præstantia sunt, concussio, liquores multum alcoholis continentes, venena et cætera connectionem inter cerebrum et mentem lædientia.

XIV. *Imaginatio* cum conjunctionibus idearum proximè relatæ facultati similis est. Sed minus regularis, ac ab iisdem, quibus ea, noxis perditur.

XV. *Judicium* connectionum duarum inter se idearum investigatio est, et earundem diversitatem ostendit.

XVI. *Conscientia* cogitationum nostrarum cognitionem monstrat. Conscientia non admonet animum per sensationes ab organis perceptionum

num* orientes, sed facultates nostræ, organa sensûs stimulando, intellectu exhibentur; deinceps cognitiones vel statim vel mōx per sensum formantur.

XVII. Hæc facultas voluntati non paret, sed nostro judicio (XV.) in infantibus, insipientibus, et mente turbatis, non manifesta apparet.

XVIII. *Volitio* mentis potestas est, quæ a corporis actionibus et quibusdam animi facultatibus pendet. Volitionem a corporis actionibus pendere, muscularis motus et officia præcipuorum instrumentorum indicio sunt, eandem porro a quibusdam animi facultatibus pendere cogitatio et idearum memoria argumento sunt.

XIX. Si quando communicatio inter cerebrum et musculos impeditur, contractio et motus volitionem,

* Stewart's Elements of Philosophy, p. 101.

tionem, (XVIII.) qui plurimum a cerebri structura et nervorum pendere videntur, non sequuntur.

XX. An motus et actio, causa et effectus physica sint, inter Philosophos non convenit. Ex his qui huic rei dederunt operam, Doctor Gregorius nostram attentionem sibi vindicat. "There
" is (ejus verbis utor) in man, besides the mo-
" tives of his voluntary determinations and ac-
" tions, another principle of change and activity,
" a certain independent, self-governing power,
" which he may at his own discretion exert, by
" acting either according to motives, in opposi-
" tion to motives, or without any motives at
" all." Non negat eruditus et celebris Gregorius motus apud hominum actiones plurimum valere. Passim ait, " That there is an evident
" and well known relation between the actions
" of men, and their appetites, passions, desires,
" aversions, judgments of right and wrong, ex-
" pedient

“pedient and inexpedient, and in general what-
 “ever are regarded as motives or principles, I
 “believe never was nor never can be doubted
 “or denied by any man of sense and candor*.”

XXI. Reid† motum nec pati nec agere affirmat.
 Motus ad agendum incitat, ipse non agit, non
 est præsens, tantum in animo existit. Aliquis
 igitur agit motibus aut parens aut non. Si vero
 omnia argumenta, quæ ad singulas opiniones
 firmo talo stabiliendas proposita sunt, percur-
 rerem, fines quos huic dissertationi præscripsi,
 transilirem.

XXII. Potterfield‡ et Whytt|| opinantur vi-
 tales et naturales motus in principio vitæ volun-
 tati

* Gregory's Philosophical and Literary Essays, Vol. I.
 Section I. p. 3.

† Active Powers of Man, Essay IV. Chap IV. p. 29.

‡ Treatise on the Eye, p. 31.

|| Vital and Involuntary Motions, p. 22.

tati parere, postea vero voluntati non parere ex consuetudine*. Priestley putat motum principio vitæ automato similem esse, sed postea voluntati dicto audientem fieri†.

XXIII. Recusat Hallerus‡ motu voluntati parente mentem fungi. “Causa, motrix, quæ, “ad motum muscularem excitandum in muscu- “larem spiritum cogit influere non redditur esse “anima, sed lex a Deo lata.” Sed Whytt, qui doctrinam ejus de vi insita refutavit, hominem motibus voluntati non parentibus necessario obsequari credit||.

XXIV. Est

* Note in Boerh. Instit. vol. IV. p. 588.

† Priestley on Hartley's Theory of the Human Mind, Prop. IX. p. 38.

‡ Prim. Lin. p. 211.

|| Whytt's Vital and Involuntary Motion, Sec. XI. p. 306.

XXIV. Est ubi muscoli, qui vulgo voluntati obstant, eidem parent. Hujus facti exemplum fit Townshend*, qui arbitrio suo cordis contractioni ob stare, et deinde recuperare, potuit. Idem facere potuit Fontana. “ M. Fontana a “ la Faculté d’ accélérer, ou de retarder à vo- “ lonte son poulx, sans aucune contraction sen- “ sible des muscles†.” Et celeberrimus Joannes Hunter obstructione cordis laborabat, quo tem- pore nec faciei color, nec arteriis ictus mane- bant, salvis tamen motu voluntati parente et sensibilitate. Accepi Juvenem quendam Londini natum potestatem habuisse motum cordis impe- diendi sine ullo sibi incommodo.

XXV. Huc accedit quod quædam animalia fluidum electricum colligendi emittendique sua sponte capacia sint. Animalia hac potestate præ- dita,

* Cheyne’s English Malady, p. 307.

† Journal de Physique.

ditæ, sunt torpedo, Gymnotus electricus, et filurus electricus.

XXVI. Mente turbati fibimetipsis moderari nequeunt, voluntas, procellæ similiter, impellitur; intervalli sani tempore quiescunt, sed, revertente paroxysmo in eundem furorem incidunt.

XXVII. De priore facultate non plus inter philosophos convenit, quam de mentis connectione cum corpore. Quædam instrumenta corporis menti adeò serviunt ut absentia officia eorum peragi nequeant: et cerebrum facultatum supra relatarum perfectioni prorsus necessarium videtur.

XXVIII. Egregius vir Whytt* animæ sedem totum corpus esse, sed facultates rationales tantum

* Physiological Essays, Note in p. 166—170.

tum in cerebro exerceri, vult. Idem sensit Doctor Stewart*.

XXIX. Propterea quod plurima animalia absque cerebro vivant, hinc Halleri opinio fert irritabilitatem cum sensibilitate conjunctam esse. Triginta† horas rana, vipera tres dies, sex menses testudo, cerebro perduto, vixerunt. Ranæ, abscisso capite, saltant, et motum voluntatis efficiunt: igitur illustris Monro‡ nervos totam vim a capite et medullâ accepisse, non existimat, quod utriuslibet nervi structura cerebro verisimillima est.

XXX. Idem || vim nervosam fluido electrico dissimilem habet; quoniam torpedo et gymnotus

C

electricus

* Dissertat. Inaug. de Motu Musculari.

† Whytt's Physiological Essays, pp. 172—3.

‡ Monro on Animal Electricity, p. 12.—Ibid. Nervous System, Chap. X. & XI. p. 13.

|| Monro on Animal Electricity, p. 41.

electricus potestate fluidum electricum pro arbitrio colligendi et refundendi præditi sunt*. Viperæ, cute exutæ, capitis et cordis puncturam sentiunt, et facillime fuscitantur: et papiliones† in quos bombyces vertuntur, non solum marem admittunt, capite perduto, sed ova deponunt.

XXXI. Quod ad vitam attinet, inter hominem et animalia cætera nulla rationis similitudo interest: quia illa vitalium partium perditionem sine morte statim adveniente pati possunt, tamen est ubi homo cladem periculofam vitalibus actionibus sine morte passus est.

XXXII. De Haen†, militis cujusdam corpore inciso nullum pulmonum vestigium in dextro latere

* Boyle's Usefulness of Experimental Philosophy, Part II. p. 16.

† Ibid.

‡ De Haen Patholog. § 695. pp. 60, 61.—Ibid. § 713. p. 401.

latere reperit. Idem hominis meminit, cujus cerebellum solum in capite restabat, cerebro deleto, qui postremò cerebelli vulnere mortuus est*. Pueri sex annos nati capite plumbea glande icto, suppuratio secuta est. Indè decimo octavo die mortuus est, et quantum cerebri vix ovo esset par magnitudine relictum est in capite, salvis ad postremum omnibus facultatibus. Faber† ferrarius sexaginta quatuor annorum, apoplexia extinctus a Doctore Brunnero incisus est. Dura mater aliquanto lacerata, pia mater aqua distenta, et tota cerebri basis in fluido immersa est. Tamen omnes facultates integræ et valde acutæ remanebant: Integritas‡ judicii a bona cerebri constitutione pendet.

XXXIII. Qualia supra relata raro occurrunt, et sæpius his multum disparia in paralyfi, mania, delirio,

* Analytical Review for January 1795, p. 415.

† Ibid.

‡ Haller. Prim. Lin. Physiol. p. 298.

delirio, &c. accidunt. Fibræ * cerebri in nondum ætate adultis molliores, in natu majoribus nimis molles existunt; in senibus facultatum defectu flecti nesciunt.

XXXIV. Nemo, hisce, quæ suprà dicta sunt, exemplis auditis, inficias ibit connectionem esse inter mentem cerebrumque: quoniam ab eo non pendere probatur, et quoniam non possumus probare ullam partem connectioni magis necessariam esse quam altera. Hæc opinio a multis scriptoribus sustentatur.

XXXV. Gregorius † illustris his verbis utitur.
 “ Quamvis igitur mihi sit persuassimum actiones
 “ vivi animalis ab anima cum corpore juncta
 “ pendere.” Item celeberrimus Gaubius ‡ ait.
 “ Nimirum quæ homini data sunt, bina actio-
 “ num

* Malebranche, Taylor's Translation, p. 54.

† Conspect. Med. Theoret. Introd. p. 17.

‡ Institut. Patholog. pp. 41, 42.

" num systemata, alterum menti cum corpore
 " commune, alterum si non mere corporeum certe
 " a conscientia semotum ; et si diversis legibus re-
 " guntur : contubernalia tamen in uno corpore
 " sunt, ac mirabili commixtione per singulas par-
 " tes diffusa, instrumentis inter se contiguis, con-
 " nexis, aut communibus gaudent viribusque ani-
 " mantur, aut iisdem, aut inter sese consenti-
 " entibus." Sic elegantissime cecinit Poëta.

" There is, they say, (and I believe there is)
 " A spark within us of th' immortal fire,
 " That animates and moulds the grosser frame,
 " And while the body sinks, escapes to heaven
 " Its native seat ; and mixes with the gods.
 " Meanwhile this heavenly particle pervades
 " The mortal elements in every nerve,
 " It thrills with pleasure or grows mad with pain,
 " And in its secret conclave as it feels
 " The body's woes and joys, this ruling pow'r
 " Wields at its will the dull material world,
 " And is the body's health or malady *."

XXXVI. Corpus

* Armstrong on the Art of Preserving Health, Lib. IV.
 p. 104.

XXXVI. Corpus et anima * inter se penitus conjunguntur. Sed, altero agente, alterum non quietum est, et a noxis et morbis potentias perceptus †, lædentibus impressio in cerebrum et nervos fit.

XXXVII. Utcunquè hoc argumentum tam sæpè disceptatum investigamus, multum dubii adhuc relinquitur. Sed nobis non videtur immortalitatem necessario materia non constare, et eandem opinionem amplexus est auctor fide dignissimus; qui ‡ ait, immortalitatem a voluntate *Summi Numinis* pendere, et materiam æquè ac spiritum immortalem esse.

XXXVIII. Huic

* Lord Kaime's Sketches on Man, Vol. I. p. 344.—
Smith on the Nerves, p. 1.—Rush's Medical Inquiries
and Observations, p. 47.

† Reid's Intellectual Powers of Man, p. 338.

‡ Rush's Medical Inquiries and Observations, p. 19.

XXXVIII. Huic dissertationis nostræ parti nihil lucis ex scripturâ sacrâ affulget, quippe quæ, quod ad hanc rem attinet, perobscura est; sed fanè id fit ex sapientissimo Dei Optimi Maximi consilio, et nisi nebulam erroris ab oculis nostris removerit, verisimile est nos hanc rem semper latituram. Facultatibus sanis breviter tractatis, deinceps de iisdem in morbido statu pauca differere pergam.

PARS II.

DE NATURA ET DIVERSITATE MENTIS ADFFECTUUM.

XXXIX. Mentis facultates variè perturbatæ morbum constituunt, et hæ affectiones nunc cum febre, nunc sine febre conjunctæ sunt. Habemus exempla affectionum cum febre junctarum in phrenitide, delirio et aliis symptomaticis mor-

bis :

bis : affectionum non cum febre junctarum in mania, melancholia, et amentia, quibus præ ceteris operam nostram dabimus.

XL. In omnibus libris mania definita est, judicii (XV.) defectus, a voluntatis suspensione oriens, in quo mens falsas rerum omnium imagines concipit.

XLI. Celeberrimus Cullen * hoc modo delirium definit. " In a person awake, a false judgment arising from perceptions of imaginations, or from false recollections, and commonly producing disproportionable emotions."

XLII. Etiam si idearum conjunctio in mania est, tamen a delirio diversa est, delirio laborans ubi sit, nescit ; neque amicos, nec sodales agnoscit. Maniâ autem laborans res externas animadvertit, sed vires voluntariæ animi de re aliqua cupitâ

* Practice of Physic, Vol. IV. p. 119.

cupitâ obtinendâ, vel de ulciscendo eos quos odit, excercentur. Omnia falsâ vident, tamen memoriam sæpe retinent.

XLIII. In omnibus maniae casibus sensibilitas imminuitur, et, cum malum gravius est, observare idearum falsarum progressum operæ pretium est. Sæpè rationi convenienter loquuntur, omissâ, earum rerum quibus potissimum afficiuntur, memoriâ; et iisdem rebus conjunctio idearum transvorsum agitur. Maniæ origo seu a morbo, religione, amore vel auri faciâ fame, attentione valde digna est.

XLIV. Adfectus animi et insensibilitas mente turbatorum, inedia, vigiliæ et algoris * patientiæ

D

tientia

* Doctor Gregorius in suis prælectionibus meminit hominis, quem vidit Professor Robison, cum in Russia

tientiæ rationem præbent. Prætereà non facile excitabilis est ventriculus*, et sensibilitas recuperata cessationem morbi indicat. In morbis mentis quidam rationis inopes, et sic ethicam facultatem† retinuerunt.

XLV. Doctor

fiâ degeret. Quidam, Anglus, qui mente non constabat, elusis custodibus, a Sancto Petersburg ad Cronstadt, quæ urbs a Sancto Petersburg octodecim millia passuum distat, aufugit; dum nix tres pedes alta esset, et mercurius in thermometro Farenheitiano ad gradum 37 minus subsederat. In hoc frigoris gradu domitus est, sed calefactus rursus bacchari cœpit.

* Webster on the Connection of Stomach with Life, pp. 40, 41.

† Rush facultatem ethicam sic definit. "By the "moral faculty, I mean a power in the human mind of "distinguishing and chusing good and evil, or in other "words virtue and vice. It is a native principle, and, "though it be capable of improvement by experience "and reflection, it is not derived from either of them."

XLV. Doctor Gregorius mentionem facit cujusdam hominis, qui per tres totos annos certis temporibus affectus est; et morbi reditum non lunæ, sed consuetudinis potentiæ, attribuit.

XLVI. Ingeniosus Darwin affirmat morbos mente turbatorum et epilepsia laborantium sæpius circa tempus æquinoctii accidere: sed non prorsus convenit mihi cum illo de hac re, et potius hunc effectum vicibus cœli ascriberemus; nam anus mente turbata mihi nota, vice cœli revertente, bacchari solet, et cyathum spirituosæ portionis a circumstantibus flagitat.

XLVII. Inter multos alios Mead vim lunæ in epilepsiam, et alios morbos creando pro virili parte sustentavit; qui dicit epilepsiam, simul ac luna impleverit orbem recurrere, necnon lunam eandem vim in modificandis Indiæ Orientalis febribus, habere putat.

XLVIII. Nihil

XLVIII. Nihilominus opinio prius relata nobis verifimilior videtur, hinc quia mente turbati certis temporibus, et post novam vel plenam lunam non revertente morbo afficiuntur.

XLIX. Tamen in Hospitio Londinensi ubi mente* turbati custodiuntur, nullæ mutationes a vicibus cœli vel luna pendentes observantur.

L. Unum factum (XLVI.), quod vim in maniam inducendo anni tempestatum, ostendit, in Lancastriæ comitatu occurrens, retulimus, ubi creberrimæ sunt cœli vicissitudines, et multa alia ad idem probandum adducerentur.

LI. Mania nonnunquàm homines subito invadit, sæpè autem aliquot dies, vel etiam menses, gestus, vultus, vox insolita, somnus parùm recreans, nullum cibi desiderium ejus adventûs prænuncia sunt.

LII. Primum

* Black's Analysis and Mortality of Diseases, p. 149.

LII. Primum ejus accessum vultus torvus, vox vociferans, aliaque insigniunt. Nonnulli sunt furiosi, iracundi, repugnari nequeunt, invidia et ultione pleni, immundi, et impudici sunt. Impetu feruntur ab alio ad aliud, sine modo, clamitantes, cantantes, garrulantes, jurantes aliaque similia.

LIII. Melancholia ab hoc statu aliena est, in qua judicium est sanum, et errat tantum in una re cui mens incumbit. Melancholiâ laborans in altâ meditatione versatur, et, instar simulacri, tacitus obtutu hæret defixus in uno.

LIV. Causæ sunt semper gravantes, animum gaudii et spei stimulis privant, et alicui negotio ingrato intentum reddunt; dum in sensorii morboido statu, adventante morbo corporis actiones turbantur. Inter ventriculum et sensorium magnus est consensus. Est ubi melancholiâ laboran-

tes dyspepsia corripit, sed hoc plerumque sine canalis alimentarii organica affectione accidit.

LV. Melancholia * in maniam, vel hæc in illam, interdum definit. Nonnunquam cum alternis phrenitidis † accessibus conjuncta est, et in phrenitide mortem, in melancholia autem phrenitidem, rationis reditus ‡ denunciat; cujus exemplum scriptore modo citato occurrit.

LVI. Infanitas || febrem, epilepsiam et parturitionem interdum comitatur. Duos casus vidi, ubi melancholia parturitionem excepit: an morbus hic a periculi timore, vel a lochiorum suppressione, vel ullâ aliâ causâ ortus sit, mihi parum compertum est. Verum nonnulli alii morbi, insanitate adventante, aliquandiu pedem retulerunt.

LVII.

* Wepfer, Med. Pract. Affect. Capit. Obs. lxxxvi. p. 331.

† Black's Analysis and Mortality of Diseases, p. 137.
138.

‡ Zimmerman on Experience, Vol. I. p. 327.

|| Battie on Madness, Sect. viii. p. 51.

LVII. Amentia memoriæ (XII. et seq.), imaginationis (XIV.) et iudicium (XV.) defectus est. Fatuitas nascenti accidit, et postea immedicabilis plerumque manet; necnon senes in fatuitatē, vel a partium mala conformationē, vel a cerebri et systematis nervosi vitio pendentem, ex parte incidunt. Fatuitas sæpè cum epilepsiâ in eodem corpore conjuncta est; vel hæc illam sequitur, vel a vermibus oritur.

LVIII. Doctor Gregorius in nosocomio Edinburgo sanum reddidit robustum juvenem, fatuitate, a vermibus intestinorum ortâ laborantem. Alterum pueri casum a typho ortum idem Professor tractavit, mirâque curuandi facilitate usus est.

LIX. Aliæ insanitatis modificationes, ut hypochondriasis et nostalgia, notantur. Hypochondriasis sæpissimè cum corporis morbo jungitur:

tur : sic hypochondriasmum sæpe comitatur dyspepsia, in qua æger de sua salute maximè sollicitus est. Hinc in imaginariam distinguitur.

XL. Quidam * hypochondriaci laborans crura e vitro facta esse animo concepit, et ancillam ligna super focum manè reponentem vituperavit, ne aliquid e manu in crura decederet veritus. Hæc autem indignans aliquot ligna in ejus tibiam projecit, ibique dolorem excitavit; quem cum sensisset, tàm primum persuasum est ei crura non vitrea esse, deindè sanus factus est.

XLI. In nostalgia animus tristis est ob res priores, et impressiones abstractas, et ob memoriam voluptatum quondam perceptarum. Helvetii † et Germani cum solum vertunt, huic morbo maxime opportuni sunt. Sed quamvis rarius, ab aliis causis oritur.

XLII. Nostalgia.

* Arnold on Insanity, Vol. I. p. 241.

† Basserius. Med. Pract. Vol. III. p. 107.

LXII. Nostalgia ab egestate pulveris sternutatorii, vel stimulorum solitorum, et ab aëris cibique mutatione oritur. Ergo æger voti compos fiat et nullo remedio usus erit.

“ Thus every good its native wilds impart,
 “ Imprints the patient passion in his heart,
 “ And e'en those hills, that round his mountains rise,
 “ Enhance the bliss his scanty food supplies ;
 “ Dear is that shade to which his soul conforms,
 “ And dear that hill which lifts him to the storms ;
 “ And as a babe, whom scarring sounds molest,
 “ Clings close and closer to the mother's breast ;
 “ So the loud torrent and the whirlwind's roar,
 “ But binds him to his native mountains more.”

GOLDSMITH'S *Traveller*.

LXIII. Mentis adfectuum omnes modificationes enumeravimus ; nihilominus insanitatis diversæ species ab auctoribus * ingeniosis tractatæ sunt. Sed, quum connexio mentis cum corpore

E ignoretur,

* Arnold on Insanity, Vol. I. p. 124.

Battie on Madness, Sect. ix. p. 59.

ignoretur, de harum affectionum naturâ aliquid me allaturum minimè puto.

LXIV. Verum cerebrum in statu morbo in-
venitur ; an hoc fit causa vel effectus, nos latet.
Sed esse causam verifimilius est : propterea quod
malæ conformationi fatuitas naturalis, inflam-
mationi, morbi et febres sensorii morbidæ condi-
tione succedere observantur ; quæ omnia natura-
lium idearum conjunctiones transvorsum agunt.

LXV. Secundum opinionem nuperi auctoris *
mania oritur a vasorum distentorum, impeditæ
circulationis, et fluidorum mutatorum effectibus,
actionem regularem et potentiam in muscolari
substantia cerebri et cerebelli impredientibus vel
pervertentibus, ubi perceptio (XI.) Ratioci-
natio, Judicium (XV.), Imaginatio (XIV),
et

* Rowley's Practice of Medicine, Vol. II. p. 55.

et Memoria (XII.) habitant, quasi vis nervosa motu sive voluntati, sive non, parenti fungatur.

LXVI. Antiquus auctor* melancholiâ laborantes bilem nigram infrâ et suprâ evacuare affirmat, et huic causæ morbum ascribit†.

LXVII. Ex hypothesi, ad chemicam pneumaticam doctrinam referamus omnes insanitatis modificationes, oxygenii vel abundantiae vel defectui eas imputando: sed, ut celeberrimus Cullenus voluit, excitationem et collapsum, sensorii eas regere verisimilius est‡, donec expositionem meliorem consequamur.

PARS III.

* Cælius Aurelianus, cap. vi. p. 339.

† Boerh. Inst. Med. § 27.—Van Swieten's Comment. §. 292.

‡ Mania a proxime relatâ causâ hemiplegiæ succedebat, salvusque per stimulantia auxilia reducta est.—London Medical Journal, Vol. II. p. 203.

P A R S III.

DE CONSTITUTIONIBUS AD AFFECTI-
ONES MENTIS OPPORTUNOS FACIEN-
TIBUS.

LXVIII. Auctores variè sentiunt de tempera-
mentis ; Cullenus † autem in duo dividit, in fan-
guineum, scilicet et melancholicum, et choleri-
cum phlegmaticumque ab iis aliena esse negat.
Præterea per rationem solidorum et fluidorum
hæc temperamenta explicat.

LXIX. Nihilominus Gregorius et Moore tem-
peramenta in quatuor diviserunt. Quorum nomi-
num modo mentionem feci, et ab externis fig-
nis explicanda sunt. Verum non existimat
Moore † temperamenta esse commista, ait, ali-
quid temperamentum semper præ cæteris domi-
nari, nunquam iram et placiditatem in eodem
homine

* Cullen's Mat. Med. Vol. I. p. 112.

† Mat. Med. pp. 31, 32.

homine conjungi, quamvis ira fingi potest, et altera alteram celeriter excipit. Porro exempla, in quibus sunt conjuncta, occurrunt, et Doctoris Gregorii * de hac re ratiocinationi accedo,

LXX. Alius ingeniosus auctor † quatuor temperamenta descripsit, quibus alia nomina dedit, aliasque expositiones. Sed prioribus adhærebitus. In constitutionum varietatibus describendis signis non opus erit; nam satis elucidantur ab auctoribus supra citatis.

LXXI. Verba elegantissima Doctoris Gregorii citandi libertatem non mihi negatum iri spero.
 “ Sanitas non omnibus prorsus eadem est, sua
 “ enim singulis hominibus constitutio constat,
 “ non secus ac sua facies, aut forma corporis.
 “ Hujusmodi varietates medici attentionem jure
 “ sibi vindicant, quippe quæ tantæ et tales sæpe
 “ observentur,

* *Conspect. Med. Theoret.* Chap. xxiii. p. 521.

† *Darwin's Zoonomia*, Sect. xxx. xxxi.

“ observentur, inter homines ejusdem ætatis
“ et regionis, eodem cibo, et vitæ genere uten-
“ tes, ut alii aliis plectuntur morbis, et quod
“ aliis profit, aliis valde noceat, neque fane ea-
“ dem remedia, aut diæta et vitæ genus omni-
“ bus conveniunt. Res igitur haud levis mo-
“ menti erit unius cujusque ægroti constitui-
“ onem corporis penitus novisse*.” Alibi his
verbis sequentibus utitur. “ Quin et ab aliis
“ causis, firma adhuc valetudine corpus huma-
“ num multas et graves subit mutationes, et im-
“ primis a vitæ genere, et victu quo utimur,
“ ab ipso, sub quo degimus, cælo, et immensa
“ vi consuetudinis : hæc quoque medicum oportet
“ novisse†.

“ Temperie cæli, corpusque, animusque juvatur.”

OVID.

LXXII. San-

* Gregorii Conspec. Theoret. Med. Cap. xxxiii. p. 516.

† Ibid. Cap. i. p. 7.

LXXII. Sanguineum temperamentum alacritas, melancholicum mœstitia, cholericum ira, phlegmaticum clementia, comitantur. Maniæ maximè opportuna est sanguinea constitutio, et ante morbi adventum, cogitationum vivacitate, et ingenii acumine hujus temperamenti maniaci insignes sunt, sed magnam mobilitatem ostendunt. In hoc* temperamento sæpiùs quam in melancholico fanitas mentis reducitur. E contrariò gravis et languidus vultus, animus meditationi intentus, et nonnunquam ad iram proclivis, melancholiam præcedunt.

LXXIII. Affectiones mentis hæreditarias esse dicitur, vel in opportunitate ad peculiare temperamentum, aut non, et hic rursus celeberrimi Professoris verbis utar. “ Hujusmodi varietates
 “ non corporis modo, verum et animi quoque,
 “ plerumque congenitæ, nonnunquam hæreditariæ, observantur : hoc modo parentes sæpe
 “ in

* Cullen's Practice of Physic, Vol. IV. p. 167.

“ in prole revivescunt : certe parentibus liberi

“ similes sunt non vultum modo et corporis for-

“ mam, sed animi indolem, et virtutes et vitia*.”

Certe facta generalia et doctorum experientia

maximi

* Gregor. Conspec. Med. Theoret. Cap. I. p 7.

Doctor Darwin procedit multo ulterius ullo alio auctore quem ego perlegi; verba sequentia illius sunt.

“ This living filament is liable to have its propensities and appetences changed at the time of production by the imagination of the male parent. Extremities of the feminal glands imitating the motions of the organs of sense; and then the sex of the embryo is produced, which may be then made a male or female by affecting the imagination of the father at the time of impregnation.”

Darwin's Zoonomia, Sect. xxxix. p. 522, 523, 524.
Vult hominis cogitationem in coitu sexum formare; et matris imaginationem ad similitudinem utriusque parenti creandam, nisi foetus nutrimentum afficiendo; nil valere. Sed in hoc errasse nobis videtur, si naurationem Malebranchii, viri in mentis humanæ facultatibus investigandis perspicacissimi, (quam citat Mead, et, ejus elegantissimis verbis utemur) credamus. “ Erat inquit in nosocomio Parisiensi incurabilium

maximi habenda sunt : sed nobis mirum videtur, quod morbi hæreditarii non erumpant in infanti ætate, cùm opportunitas ad hos morbos maxima esse debet, nam postea fluida semper atteruntur, et reparantur, solidaque mutantur.

LXXIV. Sed quædam actiones corporis, a causis improvisis impediuntur, et postea morbi plus

bilium dicto juvenis ab infantia mentis inops, cujus brachia et crura in iis locis disrupta videbantur, quibus in illa regione morte damnatis membra ista ferro vecte contundere mos est. Misellus iste per annos viginta vitam protraxit, concurrentibus ad eum visendum philosophis et medicis, qui manibus suis ossium, quæ dehiscebant, cava et hiatus contrectabant. Non diu autem latuit infelicis hujus eventus causa; mox enim compertum fuit matrem, dum puerum illum in utero ferret, terribili spectaculo interfuisse, cum fons quidam eo, quod dixi, mortis genere plecteretur.

Mead Monit. et Præcep. Tom. I. cap. iii. p. 89.

plus expedite, ab hac prædispositione, causis excitantibus incumben-
tibus, producuntur.

LXXV. Mens infantum solum a parentum imitatione analogâ formatur. Animi enim inclinatio ab educatione et experientia pendet, et facultatem intellectus et ethicam apud quos degunt, et exempla quæ vident, acquirunt. Sed non abnuo esse majus ingenii acumen quibusdam, quàm aliis, eadem sequentibus. Observandum tamen est nobis mentem per corporis habitum plerumque aliquantum regi.

LXXVI. Infanitas furiosa in frigidis rariùs quàm in calidis plagis, in hyeme, rariùs quàm æstate, occurrit. Nervorum status a sanguine celerius solito per venas fluente mutatur; hinc animi facultates in delirio febris commutantur.

LXXVII. Igitur his præmissis, si affectiones animi esse hæreditarias volumus, expositio earum

ad

ad fenforii conformationem peculiarem vel ignotam conditionem referenda est.

PARS IV.

DE CAUSIS MORBIDUM MENTIS STATUM INDUCENTIBUS.

LXXVIII. Multæ causæ ab auctoribus datæ sunt, cùm morbi corporis mentem afficiant, et cùm morbi mentis, corpori noceant: quapropter eas in *physicas* et *morales* distinguere visum est. Causæ physicæ opere vel chemico vel mechanico in corpus agunt, et ad quamlibet mentis affectionem applicentur, ergo non separatim de his agemus.

LXXIX. *Causæ Physicæ* sunt, Cibi et potionis nimia, sed imprimis liquorum fermentatorum, copia: ("Tutior autem est in potione quum in
esca

esca intemperantia*) exercitationis defectus: nimis profusæ evacuationes; somnus infincerus qui sensum et motum hebetat; secretiones et excretiones auctæ vel imminutæ†; insolatio, cujus casus, qui nautæ accidit, a Doctore Battie‡ narratur; e theâ, coffeâ et cocoâ confecti potus immodicus usus ||.

LXXX. Insuper his quidam morbi, nempe febres, cerebri concussio, ab externis injuriis, podagra enormis, epilepsiæ impetus frequentes in ætate provectis, insanitati, apoplexiæ, paralyfi, et fatuitati occasionem præbent. Injuriae cerebrum prementes, exostoses internæ, sinuum et duræ matris indurationes, fracturæ et cranii depressiones, concussio, vasorum distentio, et vermes

* Mead Monit. et Præcep. Vol. II. p. 166.

† Gaubius Inslit. Patholog, p. 282.

‡ On Madness, p. 47.

|| Bagliv. Opera omnia, Lib. I. p. 76.

vermes* intra caput generati easdem affectiones creant.

LXXXI. Mania et melancholia puerperis† accidunt, casus ubi parturitioni melancholia successit in (LVI.) narrantur. Post suppressionem menses infans imaginaria occurrit‡; nam dolores uteri ad cerebrum, ventriculum afficiendo, statim propagantur. Caput || sanum sano ventriculo eget; et ab eo instrumento turbato hypochondriasis et melancholia oriuntur.

LXXXII. In prælectionibus suis meminit Gregorius hominis cujusdam melancholiâ ab injuriâ cranii laborantis; fissura inventa est, et terebra in

* Haller. Disput. Med. Pract. Vol. I. p. 127.

† Vogel de Cognoscend. et Curand. Affec. §. 744. p. 658.

‡ Schenk. Obs. Med. Rar. Lib. I. p. 126.

|| Cheyne's Essay on Health, Chap. 2. p. 84.—Whytt on Nervous Disorders, Chap. i. p. 11.

in quinque calvariæ locis ad exostofin removendam perforatâ, sanus factus est.

LXXXIII. Cœlum, sub quo degimus, in nostrum corpus regendo plurimùm valet : et mente turbati quibusdam cœli mutationibus furiosi fiunt, alii corporis conditione pluviam, serenitatem, turbas cœli, et ventos prædicunt. Mania et melancholia æstatis et autumnî tempore sæpius observantur*.

LXXXIV. Sub cœlo temperato habitus corporis validissimus, facies pulcherrima, et animi facultates maximè acutæ sunt†. Mensis November‡ in Britannîâ propter nebulas et imbres frequentes tristis est, et tunc temporis homines sibi ipsis necem sæpissimè consciscunt. Contra ver clementiâ et benevolentîâ insignè est.

LXXXV. Aër

* Hippocrates, § 3. Aph. 22.

† Robertson's History of America, Vol. I. p. 414.

‡ Rush's Med. Inq. and Obs. Vol. II. p. 22, 23.

LXXXV. Aër varius ad hypochondriasin opportunos facit hinc propter hoc et luxuriam Britanniae incolæ* omnium in Europâ populorum in insanitatem† melancholicam sæpiissime incidunt, et sibi ipsis mortem consciscunt. Propterea quod æstate, ubi aër magis purus et calor maximus est, mania, autumno, ubi huic contrarius status, una cum humore, accidit, melancholia sæpius grassentur; igitur hanc impuro aëri et humori systema vasculosum et nervosum minus justo stimulantibus, illam puro et calido aëri eadem systemata nimis stimulantibus, ascribere videtur.

LXXXVI. 2. *Causæ morales* sunt, animi affectus, qui in excitantes et deprimentes distinguuntur; excitantes ira et gaudium, deprimentes mœror et timor sunt: cæterorum natura dubia

* Sydenham Oper. Univerf. in Morb. curand. p. 625.

† Black's Analysis and Mortality of Diseases, Ch. vii. p. 129.—Arnold on Insanity, Vol. I. p. 15.

bia est. Amor et subitus terror aut excitant aut deprimunt.

LXXXVII. Celeberrimus Locke * animi affectus sic accuratè depingit. “ Joy is a delight
“ of the mind from the consideration of the present or assured approaching possession of a
“ good. Sorrow is uneasiness in the mind upon
“ the thought of a good lost which might have
“ been enjoyed longer, or the sense of a present evil. Hope is that pleasure in the mind,
“ which every one finds in himself, upon the
“ thought of a profitable future enjoyment
“ which is apt to delight him. Fear is an uneasiness or discomposure of the mind upon the
“ thought of future evil like to befall him. Despair is the thought of the unattainableness of
“ any good, which works differently in mens’
“ minds, sometimes producing uneasiness or
“ pain,

* Locke on the Human Understanding, Chap. xx.
p. 187.

" pain, sometimes rest or indolence. Anger is
 " uneasiness or discomposure of the mind upon
 " the receipt of any injury, with a present pur-
 " pose of revenge. Envy is uneasiness of the
 " mind, caused by the consideration of a good
 " we desire, obtained by one we think should
 " not have had it before us."

LXXXVIII. Gaudium * immodicum et per-
 manens mentem insanitate, æque ac mæror
 vel anxietas, afficit: multosque mortales de
 mente deturbabit illa societas mercaturæ in ma-
 ri australi faciendæ instituta, cùm homines maxi-
 mas divitias acquirerent et perderent. Gregorius
 totam familiam, ob immensas divitias acquisitas,
 rationis inopem factam visitavit †, et cum
 Mead ‡ plures ab immodica lætitia, quam trif-
 titia insanos fieri, affirmat.

G

Contra

* Zimmerman on Experience, Vol. I. p. 322.

† Gregorii, Prælect. de Prax. Med.

‡ Mead. Monit. et Præcep. Vol. I. p. 92.

LXXXIX. Contra tristitia melancholiam et
nostalgiam inducit, et Gaubius clarus his verbis
utitur. “ Mærore vis nervosa languet, motus
“ vitales imminuuntur, pulsus tardus, circulatio
“ lenta, inviscatio humorum, sanguinis coagu-
“ lum coctionis et nutrionis defectus, diarrhæa,
“ obstructions schirrhi, melancholia, icterus hy-
“ drops, somni diuturni, lethargus, et catalep-
“ sis *.”

XC. Systema vasculosum stimulat ira, omnes
secretiones, sed nullas magis quam bilem †, af-
ficiendo. Creat linguæ vacillationem, ‡ paraly-
sin, podagram, epilepsiam et mortem repenti-
nam.

“ Ira furor brevis est.”

HOR. Lib. i. Epist. 2.

XCI. Amor

* Gaub. Instit. Patholog. p. 278, 279.

† Pechlin, iii. No. 25.

‡ Hist. de l' Acad. 1738.

XCI. Amor summum est desiderium, anorexi-
am, chlorosin, tabem, nostalgiam et melancho-
liam gignens. Religio, amori similiter, est fre-
quentissima causa omnium mentis affectionum.
Amantes magis cum furore, religiosi cum mæ-
rore infaniunt *. Iterum Poëtæ supra citati ver-
bis utar.

“ Hence some for love, and some for jealousy,
“ For grim religion some, and some for pride,
“ Have lost their reason ; some for fear of want
“ Want all their lives ; and others every day,
“ For fear of dying, suffer worse than death.

ARMSTRONG, Book iv. p. 110.

XCII. Magna libido inter maniæ causas ha-
bita est, et in feminis, nymphomaniæ, in viris au-
tem satyriasi, originem præbuit. Exemplum
ipse vidi maniæ immodicam veneris cupidinem
sequentis. Et alterum hujus morbi exemplum
sine hysterisis paroxysmis occurrentis narravit
mihi chirurgus quidam peritus.

XCIII. Om.

* Mead, Monit et Præcep. Vol. I. cap. iii. p. 80.

XCIII. Omnium causarum nullæ magis valent ad has affectiones gignendas quam genus vitæ, et alicujus unius rei intenta cura. Sed omnes auctores fatentur, morbos maniacos et melancholicos vitam dissolutam, ignaviam, et potionis spirituosæ usum immodicum sequi.

“ Sated with Nature’s boons, what thousands seek,
 “ With dishes tortur’d from their native taste;
 “ And mad variety, to spur beyond
 “ Its wiser will the jaded appetite.
 “ Is this for pleasure? Learn a juster taste,
 “ And know that Temperance is true luxury.”

ARMSTRONG, Book iv. p. 34.

XCIV. Priestley de intemperantia loquens his verbis utitur. “ Sensuality and intemperance
 “ subject men to diseases, pain, shame, deformi-
 “ ty, filthiness and anxiety; whereas tempe-
 “ rance is attended with ease of body, freedom
 “ of spirits, the capacity of being pleased with
 “ objects of pleasure, good opinion of others,
 “ perfection

“ perfection of senses and faculties, bodily and
 “ mental, long life, plenty, &c*.”

“ ’Tis to thy rules, O Temperance, we owe
 “ All pleasure which from health or strength can flow,
 “ Vigour of body, purity of mind,
 “ Unclouded reason, sentiment refin’d.”

XCV. Exemplum habemus vitæ per multos annos protractæ a temperantiâ in longævo illo sene Parr, qui cum solum, ubi natus est, genusque vitæ, vertisset, mortuus est.

XCVI. Ebrietas † est pro tempore mania, iracundum et suspiciosum hominem efficiens, et ebriosi petulantes et morosi fiunt. Mentis ‡ potentia a spirituosæ potionis immodico usu debilitatur; ejusdem nimium usum sequitur torpor, et omnium facultatum vitium, mania, melancholia et nonnunquam fatuitas. Cheyne de hac

re

* Priestley on Hartly’s Theory, Prop. xlv. p. 233.

† Rush’s Med. Inq. and Obs. Vol. II. p. 64.

‡ Ibid.

re hæc verba facit. "He that wantonly trans-
 " gresseth the self-evident rules of health, is
 " guilty of a degree of self-murder, and an ha-
 " bitual perseverance therein is direct suicide,
 " All long lived persons lived abstemiously*."

Sic canit Poëta;

To copious wine this insolence we owe,
 And much thy betters wine does overthrow.

POPE,

Similiter divinus Homerus:

"Οἶνον σε τρώει μελιηδὺς ὅς τε καὶ ἀλλῶς
 βλάβητι, ὅς αὖ μιν χαλδοὶ ἔλη, μὴδ' αἰσιμα πίνη.

ODYS. Lib. xxi.

XCVII. Attamen liquorum fermentatorum
 modicus usus ad candorem, benevolentiam et
 liberalitatem creandum multum valet†. Sed
 aqua‡ feroces iras sedat; æquanimitem concii-
 liat,

* Essay on Health, Chap. i. p. 5.

† Rush's Med. Inq. and Obs. Vol. II. p. 24.

‡ Ibid.

liat. Liquores spirituosī cogitationes hilares faciunt, circulationem accelerando, systema nervosum modificando et excitando; sed deinceps languor et debilitas succedunt.

XCVIII. Itaque liquores spirituosī, aut sensorii mutationem faciendo mentis affectionibus occasionem præbent, vel post ebrietatem de vitæ genere ebriosi secum reputantes, et culpæ sibi conscii in easdem affectiones incidunt.

P A R S V.

DE CADAVERUM SECTIONE MUTATIONEM MENTIS FACULTATUM PER VITIUM CEREBRI INDICANTE.

XCIX. Illustris Morganius, omnibus cadaveribus accurate sectis cerebri firmitatem et duritiem, vel substantiæ corticalis mollietatem et laxitatem invenit.

C. Corpus callosum, glandula pinealis vel medulla oblongata in statu morbidò observata sunt. Ventriculi aqua pleni; vasa sanguine distenta fuerunt; meninges osseæ tensæ, vel laxæ, et vitiatæ fuerunt: in sinubus *duræ matris*, polypi, lapides, cæteræque noxæ delituerunt; cerebrum interdum adeo durum erat, ut friabile fuerit*; substantia medullaris solito levior, et plexus choroideus schirrhosus et hydatibus plenus erat, salvo tamen cerebello. Præterea viscera abdominis et thoracis admodum vitiata sunt. Jecur in melancholicis parvum erat, multumque flavæ bilis continebat†. Sed vesica fellis crassum, nigrum et piceum liquorem continebat.

Cl. Morganius incidebat puellam quæ amore frustrata, maniâ melancholiam sequutâ, mortua est. Inveniebat prope latera falcis alba corpora, quorum

* Baillie's Morbid Anatomy, p. 307.

† Duncan's Med. Com. Decad II. Vol. I. p. 304. —
Vogel de Cognoscend. et Curand. § 741. p. 65.

quorum alia rotunda, alia autem oblonga fuerunt; cerebrum humidum et durum; in ventriculis serum, et quatuor glandulas solidas, flavas, et sphericas e plexu choroideo eminentes*.

CII. Idem hominem maniâ mortuum dissectuit, ventriculos aquâ turbidâ abundantes reperiēbat; plexus choroideus rubro colore visus est; in parte posteriore plurimas vesiculas aquâ plenas invenit, cerebrum durum. Sed corticalis cerebelli substantia mollior solito erat †.

CIII. Annon durities et siccitas cerebri causa vel effectus sunt? Ad respondendam hanc questionem, observandum est nobis totum cerebrum ratione inopum ‡ non æquē durum inveniri, sed durius esse in alia quam alia parte, et in senibus, quorum animi facultates vitiantur cere-

H

brum

* Morgagni Epistol. Anat. Med. VIII. p. 205.

† Ibid. p. 106.

‡ Ibid. p. 115.

brum totumque corpus rigescere et ficcum fieri. Ad hoc Rush * dicit liquores spirituosos viscera schirrhosa reddere, vasorum diametrum contrahere, capillos crispare, &c.

CIV. Igitur ab omnibus supra dictis, duritiem et ficitatem cerebri causam esse, non effectum, concludendum est. Tametsi affectiones ab animi pathematibus occurrunt (an unquam occurrant sine prædispositione hæreditaria dubitat Gregorius) nihilominus quomodo in corpus agant haud constat.

CV. Cadavera maniâ mortuorum incisa sunt in quibus nihil morbidum in cerebro apparuit; et duos casus refert Gregorius, ubi nulla manifesta mutatio fuit. Sed in his casibus fuisse aliquid mutatum, (ut in aliis morbis aliquando usu venit) quamvis nostris sensibus non detegendum, haud dubitandum est.

P A R S VI.

* Rush's Med. Inq. and Obs. Vol. II. p. 63.

P A R S VI.

DE REMEDIIS AFFECTIONIBUS MENTIS
TUM OCCURRENTIBUS, TUM ME-
DENTIBUS.

CVI. Primum consilium efficiendum est, cau-
fis, quæ his affectionibus occasionem præbent,
vitatis, scilicet iram excitantibus, tristes reddē-
tibus, liquoribus spirituosis et ignaviâ; aqua *
bibenda, temperantiæ parendum. “ Siquidem,”
ait “ Celsus † ignavia corpus hebetat, labor fir-
“ mat, illa maturam senectutem, hic longam a-
“ dolescentiam reddit.”

CVII. Ad plethoram proclivitati occurrendum
est, infra et supra purgando, humorum detractio-
ne, fonticulis, et setaceis, diætâ parca, exercita-
tione mediocri utendo.

CVIII. In

* Cheyne's Essay on Regimen, § 28. p. 58.

† De re Medica, Chap. i. p. 15.

CVIII. In indicationibus medendi per aliorum experientiam dirigendi sumus, sed hæ plerumque empiricæ fuerunt: et adhuc nihil certum de has affectiones curando attigimus. Sed si nobis licet, novam pneumaticam theoriam (LXVII.) ex hypothefi inter auxilia habebimus, donec re firmabitur; verum imprimis aliorum scriptorum remedia enumerabimus.

CIX. His affectionibus difficile succurri non necesse dicere: tamen hoc effici potest corporis conditionem et animi mutando, priusquam idearum conjunctiones ita coalescant, ut separari nequeant. In methodo medendi, tractatio et diversio animi a rebus in quas nimis incumbit, ægro, me iudice, plus profunt, quam medicina. Sed, ut ufui morem geramus, auxiliorum, quibus celebres medici usi sunt, mentionem faciemus.

CX. Pri-

CX. Primo maniaë accessu æger a domo suâ removendus est, in hospitio lenissime tractandus, subucula arctâ (Anglice strait waistcoat) cohibendus. Nonnulli laudant plagarum et terroris usum, ut maniacis saluberrimum: sed alterum remedium crudele, alterum autem non efficax videtur, neutrorumque unquam periculum fieri debet.

CXI. Maniacorum systema remediis adhibitis repugnabit, et multò majorem solito dosin postulabit. Habitui plethorico sanguinis detractio, una cum cathartici refrigerantibus vel drasticis, prodest: primo sal purgativum exhibendo, dein jalap: aloe: calom: gambog: et si hæc remedia non profint niger Helleborus auxilio fuit.

CXII. Eques Clifton Wintringham* maniacos furiosos manere post sanguinem detractum, et
post

* Mead's Monit. et Præcep. Vol. I. App. pp. 204—5.

post infra et supra purgationem invenit; sed
nauseam excitando et alvum laxando magno be-
neficio usus est, misturamque sequentem laudat.

“ R. Rad. Hellebor. nig.

Tart. Solub. ana ʒij.

Fol. Sen. ʒss. Decoque cum aquæ puræ
℥vj. ad colatur. ʒx. dein adde.

Oxymel. Scill. ʒiij.

Sqr. e. Spin. cervin. ʒvj. m. Capiat duo
aut tria cochlearia quarta quaque hora.” Item-
que aliam.

“ R. Infus. Sen. commun. ʒiij.

Nitr. Purif. aut Tart. Vitriolat. ʒj.

Pulv. Jalap. ʒij.

Mannæ. ʒss. m. Capiat hujus potionis
cochlearia quatuor secunda quaque hora usque-
dum succedat alvi copiosa dejectio.”

CXIII. Lixiva. Tartarifata. Pharm. Edin. (vel Kali. Tartarifatum. Pharm. Lond.) feliciter Berlinæ administrata est ejusdemque beneficium testatus est Duncanus* celeberrimus.

CXIV. Emetici† post opium dati effectum habent quamvis antea nullum habuerint; a quibusdam emetici cathartici anteponuntur, largique præscribuntur sic Ipec. pulv. ʒss. ad Əij. cum Antimonio Tartarifato gr. iv. vel. Zinci. Vitriolati ʒss. dosin faciunt. Post vomitum frequentem Camphoræ ʒss. ‡ mane et vesperi beneficio adhibita est. Hoffmannus præscribit eum cum medicamentis nitrosis, et bonos effectus ab aceti communis distillati ʒjss. quotidie expertus est.

CXV. Non.

* Prælect. Clinic. Prax. Med.

† Gregorii, Prælect. de Prax. Med.

‡ Art. Societat. Lond. No. 400, p. 347.—Mead Monit. et Præcep. Vol. I. p. 100, vel vppend. 204.

CXV. Nonnulli opio utuntur, sed remedium incertum est. Nihilominus Gregorius solutionem paroxysmi maniaci CC tincturæ opii guttis, ipsius crudi opii a quinque ad quindecim granis adhibitis efficit*.

CXVI. Dr. Ferrier† nullum beneficium aut doses antimonii tartarifati nauseam excitantes, nisi uno casu, aut camphoram vel opium sequi animadvertit. Tamen digitalem et vesicatoria efficacia reperiebat, et affectioni melancholiæ a suppressa eruptione herpetica ortæ fetaceo succurrit‡. Unus casus maniacæ a digitali pro diuretico agente curatus est||.

CXVII. Calidum et frigidum balneum a quibusdam maximi existimantur, proxime dictum

a

* Gregorii Prælect. Prax. Med.

† Medical Histories and Reflections, p. 174—5.

‡ Ferrier's Med. Hist. and Reflections, pp. 178. 185.

|| Duncan's Med. Com. Vol. I. Decad. II. p. 305.

a Doctore Culleno laudatur*, maniacus† in salutem reductus fuisse fertur, tamdiu luctando in stagno profundo, quo dejectus erat, ut non multum abfuerit quin suffocaretur. Prius dictum balneum melancholicis magis respondet, ad fibras rigidas solvendas. Tamen cum omnia alia remedia inefficacia fuissent, balneo calido, quod soporem efficit, cessasse maniam Gregorius‡ narrat. Sed frigus plerumque salubre est. Capiti tonso pileus niveus vel luteus, cum aqua frigida, applicetur.

CXVIII. Curationes || perfectæ sunt labore corporis utendo, ambulando, &c. ut animus ab aliquâ re, in quam nimis incumbit, abstrahatur §.

I CXIX. Ma-

* Practice of Physic, Vol. IV. p. 161.

† Van Helmont, § 64. p. 175.

‡ Prælect. Prax. Med.

|| Cullen's Practice of Physic, Vol. IV. p. 161.

§ Inter plurimos, quos a Doctore Gregorio citavi, casus alter nostram attentionem meretur. Agri-
cola

CXIX. Maniacorum diæta parca fit, et e plan-
tis plerumque confecta, sed ne mania in melan-
choliâ definat, cibi carneâ materiâ constantis
aliquântulum concedatur.

CXX. Eadem remedia in melancholia ac in
mania, quibus adde pediluvium*, adhibenda sint.
Hyoscyamo et in maniâ et in melancholiâ magno
beneficio usus est chirurgus quidam Anglicus.
Melancholiæ uni casui† auxilio fuit mercurius
salivationem inducens; et alter‡ casus prosperum
eventum, quatuor mensibus peractis, habuit,
ubi æger frequentes emeticos sumpsit, et æther
vitriol.

cola propè Aberdoniam degens, mercede maniacos
custodiebat. Primo cum iis per agros errabat, et
jurgabatur, dein verberibus cædebat, postremo ara-
trum trahere, vel aliquo tali opere agresti fungi im-
pulsit; sed hac crudelitate multos sanos reddidit.—
Prælect. Prax. Med.

* Perfect's Select Cases of Insanity, pp. 4—5.

† Ibid. p. 8.

‡ Ibid. p. 158.

vitriol. guttas lx. in julapii camphorati, aquæ
Menthæ, Piperitidis, utriusque ʒj. Melancho-
liâ laborantes sæpe doloribus ventriculi obtusis
molestantur, quos æther. vitriol. et opium le-
vant*. Ne sibi mortem consciscant melancho-
lici perpetuo (sed præcipue dolente stomacho)
cavendum.

CXXI. Animum eorum aut per amicorum so-
cietatem, aut gratas occupationes, aut musica
delectandum. Cujus divinam vim exprimit
Poëta :

“ Music hath charms to sooth the savage breast,

“ To soften rocks, and bend the knotty oak.”

OTWAY.

“ Music exalts each joy, allays each grief,

“ Expels diseases, softens every pain,

“ Subdues the rage of poison and the plague ;

“ And hence, the wife of ancient day ador’d

“ One power of Physic, Melody and Song.”

ARMSTRONG, Book iv. p. 125.

CXXII. Ab

* Pulvis Columbæ ad tales ventriculi dolores tollendos
ab inclyto et bene merito Doctore Rutherford sæpe cum
fructu adhibetur. — Audi Prælect. Clin. Passim.

CXXII. Ab remediorum usitatorum effectibus, quippe qui diversi sint, medici diversas opiniones protulerunt ; nam medicinæ vis in his affectionibus curandis ab aliis nihili, ab aliis maximi, æstimatur. Itaque non vituperatione digni erimus si novâ chemicâ theoriâ (LXVII.) ut alii aliis usi sunt, empiricè utemur.

CXXIII. Aeris quem trahimus, una pars stimulat, corpus animat, et ad agendum impulit. Sic cum hæc pars nimis justo in systemate dominetur, iidem mali effectus, qui alios stimulos, sequantur, necesse est. Hi in maniacis tractandis vitandi sunt, luce, strepitu, hominumque societate privandi, in loco solitario includendi sunt. Contrariò melancholici eos stimulos propter tristitiam postulant, et oxygenium * in pulmones tractum hilares, clementes, et animi lætos reddit. Casus † melancholiæ a Doctore Perfect

* Rush's Med. Inq. and Obs. p. 36.

† Select Cases of Insanity, p. 109.

fect narratur, ubi spiritus foetidus fuit, lividae maculae plurimos corporis locos, praeter caeteris crura, distinguebant, pedes et tali tumidi, vultus luridus, universum corpus debile, fuerunt, &c. Tales casus ab oxygenii defectu pendere, secundum novam chemicam doctrinam, morbus saepissime occurrens anni tempore (LXXXV.) quo aer impurus praevalet, suspicioni est.

CXXIV. Postremum remedium mentione dignum est sanguinis translatio * a sano in corpus insanum, et hoc morbum sustulisse dicitur. Si huic remedio fides habenda est, fluidorum conditionem morbidam monstrat; sed hoc remedium, cujus efficacia dubia videtur, caeteraque supra relata, ab experimentis futuris vel firmanda vel refutanda relinquemus.

HAC

* Cox Dis. Med. Inaug. de Mania, pp. 9, 10.

Hac dissertatione ad finem perducta, plurimos, qui passim existant, errores confiteri, animi candidi est. Per totam hanc indagationem magis ex hypothese et theoriâ quam experientia, disputatio nostra sumpta, sed res ipsa, de quâ huc agitur, in multa caligine obruta est: Nihilominus non dubito me multa argumenta huc spectantia omisisse, aliaque quæ rem nihil attinent, litteris mandasse; verum mens sana errori patet, et sermonem nostrum poëtæ verbis concludere mihi videtur.

“Nemo mortalium omnibus horis sapit.”

F I N I S.